

15. Генрих Н.В. Предмет и метод уголовно-правового регулирования : автореф. дисс. ... докт. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Уголовное право и криминология; уголовно-исполнительное право» / Н.В. Генрих. – Рязань, 2011. – 62 с.
16. Бибики О.Н. Источники уголовного права Российской Федерации : дисс. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Уголовное право и криминология; уголовно-исполнительное право» / О.Н. Бибики. – Омск, 2005. – 228 с.
17. Ображиев К.В. Система формальных (юридических) источников российского уголовного права : дисс. ... докт. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Уголовное право и криминология; уголовно-исполнительное право» / К.В. Ображиев. – М., 2014. – 587 с.
18. Иванчин А.В. Концептуальные основы конструирования состава преступления : автореф. дисс. ... докт. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Уголовное право и криминология; уголовно-исполнительное право» / А.В. Иванчин. – Екатеринбург, 2015. – 40 с.

ЛАДНЮК В. Р.,
ад'юнкт кафедри кримінального права
(Національна академія
внутрішніх справ)

УДК 343.35+343.234.1

ВИЗНАЧЕННЯ КОЛА ПОТЕРПІЛИХ ВІД ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО Ч. 2 СТ. 351 КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

У статті аналізуються сучасні наукові концепції щодо кримінально-правового розуміння потерпілого від злочину. Визначається, що потерпілими від злочину, передбаченого ч. 2 ст. 351 КК України, слід визнавати комітети, тимчасові слідчі комісії, а також спеціальні та тимчасові спеціальні комісії Верховної Ради України.

Ключові слова: комітет, тимчасова слідча комісія, тимчасова спеціальна комісія, Верховна Рада України, потерпілий від злочину.

В статье анализируются современные научные концепции уголовно-правового понимания потерпевшего в результате преступления. Определяется, что потерпевшими от преступления, предусмотренного ч. 2 ст. 351 УК Украины, следует признавать комитеты, временные следственные комиссии, а также специальные и временные специальные комиссии Верховной Рады Украины.

Ключевые слова: комитет, временная следственная комиссия, временная специальная комиссия, Верховная Рада Украины, пострадавший от преступления.

The modern scientific concepts of criminal law definition of victim of crime are analyzed in this article. It is determined that victims of crime under part 2 of art. 351 of Criminal Code of Ukraine should be committees, temporary commissions of inquiry, special and temporary special commissions of Verkhovna Rada of Ukraine.

Key words: committee, temporary commission of inquiry, temporary special commissions of Verkhovna Rada of Ukraine, victim of crime.

Вступ. Численні соціально-політичні зміни, проведення децентралізації влади й побудова нової системи взаємодії влади й суспільства зумовлюють створення надійних механізмів функціонування представницьких органів влади й органів місцевого самоврядування, а також створення механізмів контролю за їх діяльністю й актуальність їх кримінально-правової охорони. Повне й ефективне виконання завдань і функцій цих органів можливе тільки тоді, коли інші учасники суспільних відносин не будуть перешкоджати їх діяльності та діяльності їхніх членів. Тому більш ґрунтовного дослідження потребують ознаки складу злочину, передбаченого ст. 351 Кримінального кодексу України (далі – КК України), зокрема визначення кола можливих потерпілих від цього злочину та з'ясування правового становища органів, перешкоджання діяльності яких буде утворювати склад злочину, передбачений ч. 2 ст. 351 КК України.

Постановка завдання. Певним чином питання щодо визначення кола можливих потерпілих від злочину, передбаченого ст. 351 КК України, досліджувалося в працях П.П. Андрушка, Ю.В. Бауліна, П.С. Берзіна, В.Т. Дзюби, М.П. Куцевича, В.І. Осадчого та ін. Що стосується загальних ознак кримінально-правового розуміння потерпілого від злочину, то вони висловлювалися в працях В.І. Борисова, Є.В. Лашука, А.А. Музики, Т.І. Присяжнюк, М.В. Сенаторова та ін. Але всі ці праці не стосуються спеціального аналізу ознак органів державної влади (органів, утворених Верховною Радою України) і органів місцевого самоврядування як можливих потерпілих від злочину, передбаченого ч. 2 ст. 351 КК України.

Мета статті полягає в з'ясуванні ознак потерпілого від злочину, передбаченого ч. 2 ст. 351 КК України, і окресленні перспектив розширення кола можливих осіб, які можуть бути потерпілими від цього злочину.

Результати дослідження. Частина 2 ст. 351 КК України передбачає відповідальність за невиконання службовою особою законних вимог комітетів Верховної Ради України чи тимчасових слідчих комісій Верховної Ради України, створення штучних перешкод у їх роботі, надання їм недостовірної інформації. Таким чином, шкода від учинення цих діянь заподіюється або може заподіюватися комітетам і тимчасовим слідчим комісіям Верховної Ради України. Водночас визначальним у цьому разі є кримінально-правове розуміння ознак потерпілого від злочину.

Так, у науці кримінального права обґрунтовуються декілька поглядів на розуміння кримінально-правових ознак потерпілого від злочину (розуміння потерпілого як ознаки складу злочину), і такі погляди є дещо протилежними. З одного боку, обґрунтовується точка зору, за якою потерпілою від злочину може бути тільки фізична особа, якій злочином заподіюється шкода чи створюється загроза її заподіяння [1, с. 40; 2, с. 39; 3, с. 120; 4, с. 31]. За словами Є.В. Лашука й А.А. Музики, потерпілий від злочину – це факультативна ознака об'єкта злочину, що характеризує людину, щодо якої вчиняється злочин і (або) якій цим злочином завдається істотна шкода (чи створюється загроза її заподіяння) [5, с. 82, 162]. Цей погляд головним чином базувався на законодавчих положеннях про потерпілого від злочину в КПК України 1960 р. (ст. 49), що визнавали потерпілими тільки фізичну особу. Безумовно, у цьому контексті вчені проводять певне розмежування між кримінально-правовим і кримінально-процесуальним поняттям потерпілого від злочину й указують, що потерпілий також не може ототожнюватися з учасниками суспільних відносин, які є об'єктом злочину [5, с. 77, 81]. У цілому не заперечуючи вказаний підхід, звернемо увагу, що він так і не дає відповіді на запитання, до якої ознаки складу злочину слід відносити юридичних осіб, об'єднання фізичних осіб, державу, територіальні громади тощо, яким злочином заподіюється чи створюється загроза заподіяння їм шкоди, особливо якщо про них прямо згадано в диспозиції відповідної кримінально-правової норми. Як приклад можна навести склади злочинів, передбачені ст. 114-1, ст. 222, ч. 2 ст. 351, ст. 351-1 КК України тощо. У такому разі сам текст диспозиції кримінально-правової норми окреслює коло учасників суспільних відносин, яким заподіюється чи створюється загроза заподіяння шкоди, і такі учасники не є фізичними особами, але цілком логічно, що вони повинні включатися в структуру юридичної конструкції складу злочину, а отже, визнаватися однією з його ознак.

На відміну від цього, інший погляд ґрунтується не на законодавчому визначенні потерпілого як учасника кримінального судочинства, а на розумінні сутності потерпілого як ознаки юридичної конструкції складу злочину [6, с. 167; 7, с. 73–74]. Таким чином, доводиться, що злочином заподіюється або створюється загроза заподіяння шкоди не тільки фізичним особам, але й іншим учасникам суспільних відносин, які в контексті юридичної конструкції складу злочину повинні визнаватися саме потерпілими, незалежно від положень процесуального законодавства та їх ролі в кримінальному судочинстві. Більше того, прийняття нового Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. (далі – КПК України) змінило й саме законодавче визначення потерпілого (ч. 1 ст. 55 чинного КПК України), згідно з яким потерпілою визнається не тільки фізична особа, але й юридична особа, якій злочином заподіюється матеріальна шкода. Проте, на наш погляд, кримінально-правове та кримінально-процесуальне розуміння потерпілого від злочину все-таки є різним і не завжди може ототожнюватися, так само, як не можуть ототожнюватися ознака складу злочину й учасник кримінального провадження.

За таких умов потерпілим від злочину в кримінально-правовому розумінні (потерпілим як ознаку складу злочину) слід визнавати не тільки юридичних і фізичних осіб, але й їх об'єднання, територіальну громаду, суспільство, державу тощо. При цьому не обов'язково, щоб таким учасникам суспільних відносин заподіювалася тільки матеріальна шкода. Зокрема, у деяких випадках це може бути шкода, пов'язана з порушенням авторитету чи ділової репутації таких учасників. Насамперед це стосується злочинів, передбачених розділом XV Особливої частини КК України.

Заслугує на увагу точка зору, що потерпілою визнається тільки фізична особа, однак за певних умов прав потерпілого можуть набувати й юридичні особи [8, с. 10–11]. Саме така позиція знайшла своє відображення в чинному КПК України. Проте вона також не відображає всіх можливих проявів заподіяння шкоди іншим учасникам суспільних відносини й залишає поза увагою визначення їх ролі в юридичній конструкції складу злочину. Тому найбільш повною й обґрунтованою, на наш погляд, є наукова позиція, згідно з якою потерпілим від злочину слід визнавати будь-якого учасника суспільних відносин (фізичну чи юридичну особу, їх об'єднання, суспільство, державу, територіальну громаду тощо), якому злочином заподіюється чи створюється загроза заподіяння шкоди.

Із цього можна зробити цілком логічний висновок, що перешкодження діяльності комітетів і тимчасових слідчих комісій Верховної Ради України заподіює чи створює загрозу заподіяння їм шкоди, а тому саме ці учасники суспільних відносин (тобто саме комітети й тимчасові слідчі комісії Верховної Ради України) є потерпілими в контексті складу злочину, передбаченого ч. 2 ст. 351 КК України. Однак, на нашу думку, перелік органів Верховної Ради України, щодо яких може вчинятися перешкодження, підлягає розширенню, і до них повинні належати не тільки комітети й тимчасові слідчі комісії Верховної Ради України, але й інші органи з подібним правовим статусом, повноваженнями й особливостями формування. Тому насамперед слід проаналізувати відповідні ознаки комітетів і тимчасових слідчих комісій Верховної Ради України, з'ясувавши на цій основі коло подібних до них органів Верховної Ради України.

Відповідно до ч. 1 ст. 89 Конституції України для здійснення законопроектної роботи, підготовки й попереднього розгляду питань, віднесених до повноважень Верховної Ради України, виконання контрольних функцій відповідно до Конституції України Верховна Рада України створює з числа народних депутатів України комітети Верховної Ради України й обирає голів, перших заступників, заступників голів і секретарів цих комітетів. Діяльність комітетів Верховної Ради України регулюється Законом України «Про Регламент Верховної Ради України» № 1861-VI від 10 лютого 2010 р. і Законом України «Про комітети Верховної Ради України» № 116/95-ВР від 4 квітня 1995 р. Відповідно до другого Закону комітет – це орган Верховної Ради України, який утворюється нею, відповідальний перед нею та підзвітний їй. Діяльність комітетів координує Голова Верховної Ради України. До складу комітету входять голова, перший заступник і заступники голови комітету, секретар і члени комітету,

які обираються більшістю Верховної Ради України з числа народних депутатів. Народний депутат може бути членом лише одного комітету. Голова Верховної Ради України, перший заступник і заступник Голови Верховної Ради України не можуть обиратися до складу комітетів.

Функціями комітетів є такі: законопроектна, організаційна, контрольна. Нині у Верховній Раді України діють 27 комітетів, до складу яких може входити не менше 6 й не більше 35 народних депутатів України [9].

Водночас ч. 3 ст. 89 Конституції України визначає, що Верховна Рада України для проведення розслідування з питань, що становлять суспільний інтерес, утворює тимчасові слідчі комісії, якщо за це проголосувала не менш як одна третина від конституційного складу Верховної Ради України. Спеціального закону, який регулював би діяльність тимчасових слідчих комісій, не існує, а їх створення, основи функціонування, прийняття рішень і припинення повноважень визначені у ст. ст. 87 і 88 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України». Так само, як і комітет, тимчасова слідча комісія утворюється Верховною Радою України, яка визначає предмет відання комісії, її персональний склад і строк повноважень. Свої рішення комісія приймає шляхом відкритого чи таємного голосування більшістю голосів. Висновки й пропозиції тимчасових слідчих комісій не є вирішальними для слідства й суду, але розглядаються Верховною Радою України. На відміну від комітету, який діє на постійній основі, слідча комісія є тимчасовою, що зумовлюється самою метою створення комісії (проведення розслідування), тобто з'ясуванням важливих суспільно-політичних фактів, обставин їх виникнення (учинення) тощо. З'ясування таких обставин вирішує завдання, для яких створена слідча комісія, і подальше її існування не є необхідним. Наприклад, тимчасова слідча комісія була створена для розслідування обставин конфлікту в Закарпатській області, який відбувся влітку 2015 р. [10].

Максимально подібними до тимчасових слідчих комісій є тимчасові спеціальні комісії Верховної Ради України. Частина 2 ст. 89 Конституції України визначає, що Верховна Рада України в межах своїх повноважень може створювати тимчасові спеціальні комісії для підготовки й попереднього розгляду питань. Загальний порядок створення тимчасових спеціальних комісій подібний до порядку створення тимчасових слідчих комісій і визначається ст. 85 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України». Тимчасова спеціальна комісія створюється для підготовки та попереднього розгляду питань, а також для підготовки й доопрацювання проектів законів та інших актів Верховної Ради на правах головного комітету, якщо предмет правового регулювання таких проектів не належить до предметів відання комітетів, утворених Верховною Радою. Така комісія створюється постановою Верховної Ради України з числа народних депутатів України, які надали на це згоду, з урахуванням пропорційного представництва парламентських фракцій.

За характером повноважень тимчасова спеціальна комісія Верховної Ради України наближена до комітету й тимчасової слідчої комісії. Так, з одного боку, діяльність тимчасової спеціальної комісії може стосуватися законопроектної роботи, а з іншого – організаційної, контрольної функції та функції з'ясування певних обставин (подій чи фактів). Наприклад, 26 листопада 2015 р. Верховною Радою України була створена тимчасова спеціальна комісія з питань перевірки фактів порушень під час проведення повторного голосування на виборах криворізького міського голови 15 листопада 2015 р. [11]. Ця тимчасова спеціальна комісія Верховної Ради України була вповноважена не тільки на підготовку проектів законів чи інших питань, але й на встановлення фактів певних порушень і причин їх учинення. За таких умов перешкодження може стосуватися не тільки діяльності комітетів і тимчасових слідчих комісій, але й діяльності тимчасових спеціальних комісій Верховної Ради України.

У цьому контексті позиція вітчизняного законодавця щодо кримінально-правової охорони діяльності органів Верховної Ради України видається не зовсім послідовною, оскільки ч. 2 ст. 351 КК України передбачає відповідальність за перешкодження діяльності комітетів і тимчасових слідчих комісій Верховної Ради України, тоді як відповідальність за перешкодження діяльності тимчасової спеціальної комісії, яка виконує максимально подібні функції,

відсутня. Таким чином, виправданою та логічною є пропозиція щодо доповнення ч. 2 ст. 351 КК України та віднесення тимчасових спеціальних комісій до кола можливих потерпілих від цього злочину.

Крім того, ч. 2 ст. 351 КК України також не охоплює й інших колегіальних органів Верховної Ради України, якими можуть бути не тільки тимчасові, але й постійні спеціальні комісії. Насамперед це стосується Спеціальної контрольної комісії Верховної Ради України з питань приватизації та Спеціальної комісії з питань демократичного цивільного контролю над воєнною організацією держави [9].

Відповідно до ч. 1 ст. 10 Закону України «Про приватизацію державного майна» з метою забезпечення контролю за здійсненням Державної програми приватизації, додержання законодавства України про приватизацію й аналізу її наслідків із числа депутатів створюється Спеціальна контрольна комісія Верховної Ради України з питань приватизації [12]. Предмет видання комісії, її кількісний і персональний склад, правові основи діяльності визначаються Верховною Радою України [11; 13]. При цьому вказана комісія, так само, як і комітети, діє протягом усього строку повноважень Верховної Ради України відповідного скликання. За характером своїх повноважень комісія виконує контрольні функції, а до її складу входять виключно народні депутати України, які також можуть бути членами інших комітетів. Для виконання відповідних контрольних функцій комісія наділена низкою прав і повноважень, серед яких є такі: заслуховувати звіт Фонду державного майна про хід приватизації перед його поданням на розгляд Верховної Ради України, а також звіти інших державних органів приватизації; заслуховувати посадових осіб Кабінету Міністрів України, міністерств і відомств із питань приватизації; знайомитися з документами, матеріалами й одержувати іншу необхідну інформацію з питань приватизації від державних органів і організацій. Водночас такі повноваження Спеціальної контрольної комісії Верховної Ради України з питань приватизації є максимально подібними до повноважень комітетів Верховної Ради України в частині здійснення контрольних функцій і можуть зумовлювати перешкоджання діяльності комісії та надання їй неправдивої інформації. Але такі діяння не охоплюються ч. 2 ст. 351 КК України, що видається не зовсім логічним і послідовним.

Верховною Радою України можуть утворюватися й інші спеціальні комісії, повноваження яких поширюються на весь строк повноважень Верховної Ради України відповідного скликання, і навряд чи вони набуватимуть статусу тимчасових. Тому обмежувати коло можливих потерпілих від злочину, передбаченого ч. 2 ст. 351 КК України, тільки тимчасовими комісіями Верховної Ради України недоцільно.

Отже, невиконання законних вимог, перешкоджання та надання неправдивої інформації може вчинятися не тільки стосовно комітетів і тимчасових слідчих комісій Верховної Ради України, але й щодо спеціальних і тимчасових спеціальних комісій Верховної Ради України, які також мали б бути віднесені до кола потерпілих від злочину, передбаченого ч. 2 ст. 351 КК України.

Що ж стосується інших органів, підрозділів, об'єднань, які можуть утворюватися Верховною Радою України чи функціонують у ній (фракції, депутатські групи, міжфракційні об'єднання, апарат Верховної Ради України, секретаріати комітетів і фракцій тощо), то вони не можуть належати до потерпілих від злочину, передбаченого ч. 2 ст. 351 КК України. По-перше, це пояснюється тим, що вказані органи (підрозділи, об'єднання) виконують здебільшого допоміжні та забезпечуючі функції і тільки сприяють діяльності комітетів, тимчасових слідчих комісій, спеціальних чи тимчасових спеціальних комісій. По-друге, такі органи, як апарат Верховної Ради України, секретаріати комітетів і фракцій тощо формуються не з числа народних депутатів України, а тому перешкоджання їх діяльності тільки опосередковано впливає на реалізацію функцій Верховної Ради України.

Висновки. Таким чином, дослідивши наукові концепції кримінально-правового розуміння потерпілого від злочину й ознаки органів Верховної Ради України, можемо сформулювати такі висновки.

1. Потерпілим від злочину в кримінально-правовому розумінні є учасник суспільних відносин (фізична чи юридична особа, їх об'єднання, держава, суспільство, територіальна громада тощо), якому злочином заподіюється чи створюється загроза заподіяння шкоди.

2. Комітети й тимчасові слідчі комісії Верховної Ради України є її своєрідними колегіальними органами, через які вона здійснює законопроектну, організаційну або контрольну функції чи функцію з розслідування питань, які становлять суспільний інтерес. Перешкодження діяльності цих органів, невиконання їхніх законних вимог і надання їм недостовірної інформації заповдіюють або можуть заповдіяти їм шкоду (порушення ділової репутації, пониження авторитету, порушення нормальної роботи, заповдіяння матеріальних збитків тощо). Тому комітети та тимчасові слідчі комісії Верховної Ради України слід розглядати як потерпілих від злочину, передбаченого ч. 2 ст. 351 КК України.

3. Верховною Радою України можуть утворюватися й інші органи (спеціальні та тимчасові спеціальні комісії), правовий статус, функції та діяльність яких є максимально подібною до комітетів і тимчасових слідчих комісій Верховної Ради України. Також щодо діяльності цих комісій може вчинятися перешкодження, невиконання їхніх законних вимог чи надання їм неправдивої інформації. Але відсутність згадки про такі комісії в ч. 2 ст. 351 КК України призводить до принципово різної правової оцінки подібних діянь і свідчить про порушення послідовності кримінально-правової охорони діяльності органів Верховної Ради України.

4. Загальними ознаками органів Верховної Ради України, які повинні визнаватися потерпілими від злочину, передбаченого ч. 2 ст. 351 КК України, є такі: 1) колегіальність; 2) склад, до якого входять виключно народні депутати України; 3) те, що рішення про створення органу приймається виключно Верховною Радою України; 4) виконання законопроектної, організаційної або контрольної функції чи функції з розслідування питань, які становлять суспільний інтерес.

5. Поряд із комітетами та тимчасовими слідчими комісіями Верховної Ради України до потерпілих від злочину, передбаченого ч. 2 ст. 351 КК України, слід також віднести й спеціальні та тимчасові спеціальні комісії Верховної Ради України.

Список використаних джерел:

1. Красиков А.Н. Сущность и значение согласия потерпевшего в советском уголовном праве / А.Н. Красиков. – Саратов : Издательство саратовского университета, 1976. – 120 с.
2. Лашук Є.В. Предмет злочину в кримінальному праві України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Є.В. Лашук. – К., 2005. – 262 с.
3. Музика А.А. Потерпілий від злочину: кримінально-правова концепція / А.А. Музика, Є.В. Лашук // Наука і правоохорона. – 2010. – № 4 (10). – С. 112–124.
4. Кравцов С.Ф. Проблема предмета преступления в советском уголовном праве / С.Ф. Кравцов // Вопросы теории и практики борьбы с преступностью. – 1974. – С. 29–37.
5. Музика А.А. Предмет злочину : теоретичні основи пізнання : [монографія] / А.А. Музика, Є.В. Лашук. – К. : ПАЛИВОДА А.В., 2011. – 192 с.
6. Сенаторов М.В. Потерпілий від злочину в кримінальному праві : [монографія] / М.В. Сенаторов ; Інститут вивчення проблем злочинності, АПРН України. – Х. : Право, 2006. – 208 с.
7. Грудзур О.М. Кримінально-правова характеристика провокації хабара : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / О.М. Грудзур. – К., 2011. – 229 с.
8. Присяжнюк Т.І. Інститут потерпілого у кримінальному праві України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право» / Т.І. Присяжнюк. – Київ, 2006. – 20 с.
9. Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України восьмого скликання : постанова Верховної Ради України № 22-VIII від 4 грудня 2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/22-VIII>.
10. Про утворення Тимчасової слідчої комісії Верховної Ради України з питань розслідування обставин конфлікту в Закарпатській області : постанова Верховної Ради України № 598-VIII від 14 липня 2015 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/598-19>.
11. Про утворення Тимчасової спеціальної комісії Верховної Ради України з питань перевірки фактів порушень під час проведення повторного голосування на виборах кри-

ворізького міського голови 15 листопада 2015 р : постанова Верховної Ради України від 26 листопада 2015 р. № 849-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/849-19>.

12. Про приватизацію державного майна : Закон України № 2163–XII від 4 березня 1992 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2163-12/print1433781035991662>.

13. Про затвердження Положення про Спеціальну контрольну комісію Верховної Ради України з питань приватизації : постанова Верховної Ради України № 3317–XII від 24 червня 1993 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://scpp.rada.gov.ua/skk-privat/control/uk>.

ПЛУТИЦЬКА К. М.,
кандидат юридичних наук,
викладач кафедри кримінального права
та правосуддя
(Запорізький національний університет)

УДК 343.221:343.226(477)

СУЧАСНИЙ СТАН НАСИЛЬНИЦЬКОЇ ЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ: РІВЕНЬ, СТРУКТУРА, ДИНАМІКА, ГЕОГРАФІЯ

У статті проаналізовано сучасний стан насильницької злочинності в Україні, її кількісні та якісні показники, а саме: рівень, коефіцієнт інтенсивності, структуру, питому вагу у загальній структурі злочинності, динаміку, географію в період з 2013 по 2016 рр.

Ключові слова: насильницька злочинність, структура насильницької злочинності, динаміка насильницької злочинності, показники злочинності.

В статье проанализировано современное состояние насильственной преступности в Украине в период с 2013 по 2016 год, ее количественные и качественные показатели, а именно: уровень, коэффициент интенсивности, структура, удельный вес в общей структуре преступности, динамика, география.

Ключевые слова: насильственная преступность, структура насильственной преступности, динамика насильственной преступности, показатели преступности.

The article is devoted to the analysis of current state of the violent crimes, its quantitative and qualitative rates, namely: level, coefficient of intensity, structure, specific gravity in the common structure of the crimes, dynamic, geography in the period of 2013–2016 years in Ukraine.

Key words: violent crimes, structure of the violent crimes, dynamic of the violent crimes, the rates of the crimes.

Вступ. Сучасний стан насильницької злочинності в Україні є одним з актуальних питань кримінологічних досліджень, адже цей вид злочинності характеризується підвищеною суспільною небезпекою. Саме насильницькі злочини спричиняють найбільшу шкоду таким

